

No era el millor dia

L'Olot acusa la falta d'encert de cara a porteria i tampoc suma el primer triomf a casa contra l'Huracán València. Els d'Arnau Sala no poden oferir el seu millor rendiment sobre la gespa del Municipal olotí, afectada per la pluja

Carlos Martínez intenta conduir la pilota en una acció del duel d'ahir.

OLOT | JOSEP LLUÍS PONCE

No hi va haver manera. L'Olot no va trobar la forma de superar la defensa de l'Huracán i no va poder donar una alegria a les més de 1.000 persones que no van espantar-se per la pluja i que van mullar-se per presenciar el duel d'un equip que ofereix més del que rep. El conjunt d'Arnau Sala no va poder mostrar ahir el seu millor joc. Més que res, perquè no era el millor dia. La gespa va patir els efectes de l'aigua caiguda i el joc va ser ben travat. L'objectiu era

acabar amb la primera victòria a casa, amb la primera alegria davant l'afició. A l'hora de la veritat, no hi va haver triomf, alegries ni gols. El partit no va tenir grans reivindicacions en atac i, a la zona de creació, cap dels dos conjunts va ser capaç d'oferir un joc vistós. Això li anava més que bé als valencians, tancats al darrere i esperant sorprendre a pilota aturada o al contraatac.

Les imprecisions al centre del camp i les constants intervencions no beneficiaven als olotins, que buscaven el gol. Sense encert. Homes com Enric Gallego, Coro o Carlos Martínez no van oferir gran sensació de perill. El goleador Carlos Martínez, que la setmana passada a Elda sí va donar els tres punts al seu equip amb una diana, no va tenir el seu millor dia de cara a porteria. Ho va intentar amb una rematada cap per sobre el travesser i també amb un xut que va ser desviat.

La millor ocasió va arribar al minut 38 i va ser obra d'un defensa com Rojas, qui va protagonitzar una rosca que Paco va haver de rebutjar a córner. Just abans, Hèctor Simón havia enviat la pilota dins l'àrea, però Enric Gallego no hi havia arribat per poc. A Coro també li van faltar centímetres per rematar una nova centrada de Rubén Canelada. El joc practicat no era el millor, per cap dels dos equips, però el tècnic visitant va haver de moure fitxa ben aviat, just superada la mitja hora de joc, per la lesió de Sanjulián.

La gespa no presentava les seves millors condicions i l'Olot no era capaç d'obtenir el domini total d'un matx que no tenia gaire història. La propietat de la pilota era intermitent i cap dels xuts anava ben dirigit. Els de la Garrotxa havien insistit en la primera meitat, havien intentat crear jugades però no havien recollit els fruits. Tampoc va haver-hi recompensa en la segona part. Quan l'Huracán ja havia esgotat els tres canvis, Arnau Sala va moure fitxa i va intentar donar un nou ritme al partit amb les entrades d'Uri Santos i de Márquez, en el lloc de Gallego i de David López.

Wilfred, per la seva banda, no tenia excessiva feina. Però sí va haver d'intervenir per desviar a córner en un xut llunyà de Julià al pal dret. Musa també va entrar en escena en els últims minuts per obtenir profunditat, junt amb Márquez, des de les bandes. Uri Santos i Carlos, a la punta d'atac, no rebien pilotes amb claredat i el partit va seguir el seu curs fins arribar al resultat a què estava destinat: l'empat. L'Olot no va poder fer res més i l'Huracán tampoc mereixia els tres punts. El primer triomf a casa segueix esperant.

